

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 194/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dr. Michaela Stessl, advokátka, s. r. o., Karadžičova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Dr. Michaela Stessl, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cbi 3/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 15 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 36 Cbi 3/2020 vyplýva, že žaloba sťažovateľky o určenie neúčinnosti reštrukturalizačného plánu žalovaného bola okresnému súdu doručená 24. augusta 2020. Okresný súd výzvami z 12. januára 2021 a 12. novembra 2021 sťažovateľku vyzval na doplnenie plnomocenstva a následne ju 12. januára 2022 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Od 19. apríla 2022 do 1. marca 2023 realizoval doručovanie podaní stranám sporu. Termín pojednávania do dňa predbežného prejednania ústavnej sťažnosti nariadený nebol. Sťažovateľka sa obrátila so sťažnosťou na prietahy v konaní na predsedu okresného súdu, ktorý ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Vybavenie sťažnosti predsedom okresného súdu bolo na žiadosť sťažovateľky prešetrené predsedom Krajského súdu v Bratislave, ktorý jej žiadosť nepovažoval za opodstatnenú.

3. Sťažovateľka argumentuje tým, že napriek doručeniu žaloby v auguste 2020 okresný súd nenariadil ani len prvé pojednávanie ani nevykonal žiaden meritórny úkon. Namieta preto absolútnu nečinnosť okresného súdu, ako aj jeho neefektívne konanie pri opakovaných výzvach sťažovateľke na doplnenie splnomocnenia. Vzhľadom na charakter sporu a približovanie sa konca plnenia reštrukturalizačného plánu uplynutím času už nebude možný návrat do pôvodného stavu, a sťažovateľke preto hrozí nenávratná majetková ujma.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 ZoÚS), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na fakt, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv sťažovateľky posudzovať spoločne.

6. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. II. ÚS 311/2022).

7. Sťažovateľkou prezentovaný postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti možné považovať za postup optimálny, dokonca možno pripustiť, že jeho dĺžka bez meritórneho rozhodnutia môže hraničiť s požiadavkou primeranosti. Napadnuté konanie trvá od doručenia žaloby okresnému súdu (24. augusta 2020) do podania ústavnej sťažnosti (12. októbra 2022) 2 roky a 2 mesiace, resp. do predbežného prejednania ústavnej sťažnosti 2 roky a 7 mesiacov.

8. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd opakovane pripomína, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým

materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 123/2021, I. ÚS 7/2023).

9. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69; Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

10. Rovnako je žiaduce akcentovať, že predmetom napadnutého konania nie je taký spor, ktorý by si vyžadoval osobitný akcent na rýchlosť konania. Ústavný súd bez toho, aby túto tézu bližšie skúmal a analyzoval, s odkazom na vlastnú judikatúru (pozri napr. II. ÚS 33/99, I. ÚS 19/00, I. ÚS 53/02, I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03), ako aj rozhodovaciu činnosť EŠLP konštatuje, že predmet napadnutého konania je neporovnateľný s konaniami, ktoré sú svojou povahou nepochybne naliehavejšie a ich prejednanie si vyžaduje osobitnú starostlivosť, ako napríklad občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999), zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dodáva, že predmet napadnutého konania nemožno dať na roveň týchto konaní.

11. Podľa názoru ústavného súdu je preto v okolnostiach prejednávanej veci potrebné rezultovať, že nejde o nečinnosť okresného súdu alebo jeho neefektívny postup, ktoré by mali povahu zbytočných priet'ahov (porov. m. m. I. ÚS 7/2023, II. ÚS 311/2022, IV. ÚS 630/2022).

12. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že v napadnutom konaní nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou uvedených práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

14. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nevyklučuje možnosť, aby sťažovateľka v prípade pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 5. apríla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu